

Коли в людини трудиться душа

Коли в людини трудиться душа,
По вінця повна весняного цвіту,
Вона творить прекрасне поспіша,
Щоб дарувати його всьому світу.

Коли в людини трудиться душа,
Вона вразлива, чуйна і відкрита,
Уже біда людська їй не чужа,
Бо прагне за усіх переболіти.

Коли в людини трудиться душа,
Їй мало хліба і гіркого поту,
Вона живе тоді не для гроша -
Плекає дужі крила для польоту,

Бо вже земні простори - не межа,
В глибинне й вічне її думка лине.
Тож хай в людини трудиться душа,
І стане світ добрішим на краплину.